

HỒI 591

Xảo Thủ Hào Đoạt

Từ tiền viện vắng lại tiếng nói của Trì Sanh Xuân cùng một cao thủ Ma môn họ Hứa, nhưng không hề nghe thấy tiếng của Thái Đình hay Bạch Thanh Nhi đâu cả.

Hiện giờ Từ Tử Lăng vẫn chưa rõ về quan hệ giữa Trì Sanh Xuân và "Hứa sư thúc", chỉ biết Hứa sư thúc công nhiên ủng hộ Trì Sanh Xuân quản lý Lục Phúc đồ quán.

Gã lên vào từ trung sảnh, đi qua tiền sảnh tiếp giáp với một cái giếng trời lớn, rồi dừng lại chỗ ngọn đèn nhỏ cạnh cửa viện tối om, vận công tụ lên song nhĩ nghe lén không bỏ sót một lời nói thì thầm nào của hai người.

Trì Sanh Xuân thở dài: "Không biết ai để lộ tin tức ra ngoài, để cuối cùng truyền đến tai Lý Uyên, làm cho ta tiến thoái lưỡng nan."

Hứa sư thúc hừ lạnh hỏi lại: "Hay là người của Độc Cô phiệt cố ý hãm hại Sanh Xuân?"

Lòng Từ Tử Lăng chợt rung động, Độc Cô phiệt có quan hệ như thế nào với Trì Sanh Xuân? Việc này đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng của gã. Rất may là thông qua ngữ khí của Hứa sư thúc, gã biết được hai bên đều có lòng đề phòng, không hề tin nhiệm gì nhau, nên không thể có chuyện hợp tác chân thành. Nếu không, chỉ một mình Vu Sở Hồng thôi là đủ để bọn gã chặt vật ứng phó rồi.

Theo lời Khâu Trọng, với công lực của Vu Sở Hồng, cộng thêm việc gã dùng châm hiệp trợ, bệnh hen suyễn nhất định đã khỏi hẳn, công lực nhờ đó cũng có mức đột phá lớn. Vu lão bà mà không bị suyễn thì thật không phải là chuyện giỡn chơi.

Trì Sanh Xuân cười khổ nói: "Ta không biết. Chiếu theo lý thì bọn chúng đã đồng ý bán số đồ vật đó cho ta. Sanh Xuân đồ xấu đồ tốt gì đều mua cả nên có thể coi là thân chủ của Độc Cô phiệt, có thể tạm thời thỏa mãn nhu cầu tiền bạc cấp bách của họ tại Trường An. Sanh Xuân là ân nhân của họ chứ không phải là cừu nhân. Nếu hại ta thì chúng được lợi gì

chứ? Bọn họ đang chi xài rất lớn, lại cần xây dựng lại thanh thế ngày trước, không sợ sau này ta không chịu làm ăn với họ nữa hay sao?”

Từ Tử Lăng giờ đã hiểu, thâm than trong lòng.

Độc Cô phiệt chạy vội từ Hoàng cung đến Trường An, chỉ kịp mang theo một ít châu báu quý giá. Toàn bộ sản nghiệp, của cải tại Lạc Dương đều bị Vương Thế Sung tịch thu. Bây giờ đến Trường An cư trú, nếu muốn giữ cuộc sống sung túc như ngày trước, thì bọn họ không thể không mang những đồ đáng giá này bán lấy tiền. Chuyện này là để đáp ứng cho nhu cầu hàng ngày, và cũng là để có vốn buôn bán làm ăn.

Hiện giờ, tuy Từ Tử Lăng đã trở thành một “đại gia giàu có”, không cần lo miếng cơm manh áo, nhưng khi nghe Trì Sanh Xuân đề cập đến chuyện này, không khỏi nhớ lại thời gã và Khấu Trọng còn là những đứa trẻ trộm cắp ở Dương Châu, mặc không đủ ấm, ăn không đủ no, trong lòng chợt rộn lên những cảm xúc khó nói nên lời.

Rốt cuộc, thuở ấy sung sướng hơn, hay bây giờ khoái lạc hơn? Có lẽ tự bản thân gã và Khấu Trọng cũng không có đáp án chính xác.

Hứa sư thúc hỏi: “Ai biết được Sanh Xuân người đang nắm giữ bức ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’ của Triển Tử Kiên chứ?”

Tinh thần Từ Tử Lăng lập tức phấn chấn, lòng thầm kêu may. Hóa ra món đồ vật mà Độc Cô phiệt vừa đem bán chính là thứ bảo vật này. Nghĩ kỹ thì cũng có đạo lý, vì chỉ có người của Độc Cô phiệt, vốn đã theo nhà Tùy lâu năm nên có được hưởng nhiều quyền lực của một đại phiệt thế gia, mới có khả năng có loại dị bảo ai cũng thèm muốn này. Nói không chừng nó là vật lấy được từ trong tay Phế Đế Dương Đồng khi chúng bắt họ Dương đến Trường An cũng nên.

Trì Sanh Xuân trầm ngâm một lát rồi đáp: “Chuyện này sao ta dám hồ ngôn loạn ngữ trả lời được. Kể biết việc này ngoài người Độc Cô phiệt ra còn có ‘Đại Tiên’ Hồ Phật. Ta có yêu cầu lão nhân gia người đến kiểm tra xem bức họa đó là thật hay giả. Với bức họa đáng giá cả vạn lượng hoàng kim như vậy, Sanh Xuân đương nhiên không thể không cẩn thận. Bất quá là ta tin tưởng rằng Đại Tiên tuyệt sẽ không tiết lộ việc này, vì ta đã nói rõ nếu chuyện hôn sự trở thành sự thật, thì bảo vật này sẽ là sính lễ.”

Từ Tử Lăng lại nghĩ rằng bức “Hàn Lâm Thanh Viễn đồ” này chắc là có chuyện quan hệ khúc chiết đến Hồ Tiểu Tiên. “Đại tiên” Hồ Phật là chuyên gia giám định cổ họa, bản thân chắc cũng là loại người mê tranh như mạng giống như Hầu Hi Bạch. Do đó, có thể thấy Trì

Sanh Xuân rất xem trọng việc cưới xin với Hồ Tiểu Tiên, vừa cưỡng ép vừa dụ dỗ, không từ một thủ đoạn nào. Hắn cũng thấy việc này cần làm gấp, giang hồ có quy củ của giang hồ, một khi Hồ Phật đã nói ra là đồng ý hôn sự, thì ngay cả bản thân Hồ Phật cũng không thể hủy bỏ hôn ước nếu không đưa ra được lý do hợp lý.

Hứa Sư Thúc đồng ý: “Hồ Phật không phải là loại người hay nói chơi. Hắn chỉ có một người con gái, không ai có nổi dõi tông đường, có được một người như người làm con rể, thì coi như hắn đã tu được mấy kiếp, tiết lộ chuyện này đối với hắn thì chỉ có hại mà không có lợi.”

Trì Sanh Xuân cười thâm đặng nói: “Khi Hồ Tiểu Tiên được nếm thử mùi vị của Sanh Xuân này rồi, đảm bảo nàng đã hiểu được thế nào là tu mấy kiếp.”

Ý nghĩ trước tiên của Từ Tử Lăng là chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng có lẽ bây giờ hắn đang khoái trá, thỏa mãn mà không để ý đến hậu quả cay đắng sau này.

Ma môn có một thứ bí pháp chuyên mê hoặc nữ nhân ở trên giường, tuy Hồ Tiểu Tiên không hẳn là người thâm đặng, nhưng thủy chung cũng không phải là khuê nữ chính chuyên. Do đó, nếu để Trì Sanh Xuân giở thủ đoạn này ra, sẽ chuyển hận thành yêu, hai bên cùng vui vẻ, lúc nào đó có thể làm lộ bí mật của Từ Tử Lăng gã, nếu thế thì đúng là “Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh”¹, mất cả chì lẫn chài, làm hỏng hết mọi chuyện.

Hứa sư thúc liền cười gian xảo tán: “Hồ Tiểu Tiên làm gì có bản lĩnh thoát khỏi tay Sanh Xuân người chứ, hơn nữa Tổ Văn và Lý Nguyên Cát đều vì cha của nàng mà không dám kể tội của người. Ngay với chuyện ‘Hàn Lâm Thanh Viễn đồ’, người cũng không cần quá lo về phía Lý Uyên, lão yêu sách chứ không yêu thư họa. Sanh Xuân chỉ cần giả vờ không biết gì, cùng lắm là chừng hai ngày nữa cầm bức họa đó làm sinh lễ đưa cho Hồ Phật, nhường chuyện đau đầu này lại cho Hồ Phật, như vậy người đâu còn liên quan gì đến chuyện này nữa? Hà!”

Chỉ cần nghe mấy lời này, đủ biết con người lão rất độc ác, chuyên vui vẻ trên nỗi đau của người khác. Vậy mới thấy người trong Ma môn tự tư tự lợi đã thành tính.

¹ Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh: Mất cả chì lẫn chài. Xuất xứ từ truyện Tam Quốc diễn nghĩa, hồi thứ 55: “Chu Lang diệu kế an thiên hạ, bồi liễu phu nhân hựu chiết binh.” (Chu Lang bày kế yên thiên hạ, vừa mất phu nhân lại tổn binh). Bồi là tiền vốn mua bán; “Chiết” là thiệt hại; “Chiết binh” là hao binh tổn tướng. Đây là thành ngữ ý nói muốn chiếm lợi thế, nhưng lại bị tổn thất gấp bội.

Trì Sanh Xuân thở dài: “Vấn đề là sáng nay Lý Uyên sai Lưu Văn Tĩnh đến nói chuyện với ta, bảo rằng Trương Tiếp dư gì đó có nói chuyện về các bảo vật của tứ đại thế gia, và có ý muốn có một bức họa do chính Triển Tử Kiên vẽ. Hắn ngụ ý rằng Sanh Xuân nên thúc thôi, mau mau hiển bảo vật. Ôi chà! Nói thực, nếu không phải ta đã nói với Hồ Phật rằng lấy bức họa đó làm sính lễ, thì đã không do dự đem nó hiển quách cho Lý Uyên, để lão có thể làm vừa lòng mỹ nhân. Tình thế trước mắt quả là tiến thoái lưỡng nan, chỉ sợ Hồ Phật then quá hóa giận, rồi sẽ lấy cớ đó mà cự tuyệt hôn ước. Sự thúc bảo ta nên làm thế nào cho phải, việc này đã làm ta mệt mỏi đến mức cả cơm nuốt cũng không trôi.”

Từ Tử Lăng đến đây đã hiểu rõ điểm mấu chốt liên quan đến “Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ”, hèn gì Lý Uyên đã từng đề cập với Hầu Hi Bạch về bức họa này, nói không chừng là muốn mượn lời của Hầu Hi Bạch để ép Trì Sanh Xuân hiển bảo, vì lão biết Hầu Hi Bạch là người thấy cái mình thích là muốn có bằng được. Lý Uyên là bậc thiên tử, thấy Trì Sanh Xuân mãi không có động tĩnh gì cả, nhịn không được liền sai Lưu Văn Tĩnh đến gặp hấn trắng trợn đề xuất yêu cầu hiển bảo, hại cho Trì Sanh Xuân lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Hứa sư thúc giật mình: “Thì ra sự tình lại trở nên khó giải quyết như thế, hèn gì người cứ ngồi đây than ngắn thở dài. Lưu Văn Tĩnh đã nói vậy, nếu người không lập tức hiển họa, thì sẽ đắc tội với Lưu Văn Tĩnh lẫn Lý Uyên, chuyện đó đối với đại kế của chúng ta sẽ rất bất lợi.”

Trì Sanh Xuân đáp: “Sanh Xuân đương nhiên không dám công nhiên làm mất mặt Lưu Văn Tĩnh, cho nên đã nói thật với hấn những chuyện liên quan đến bức họa, hy vọng hấn trước mặt Lý Uyên nói tốt một hai câu, rằng ngay sau khi kết hôn, ta sẽ tìm biện pháp lấy lại bức họa đó từ trong tay Hồ Phật rồi hiển nó cho Lý Uyên.”

Hứa sư thúc giật mình thốt: “Hổng bét!”

Trì Sanh Xuân hoảng kinh hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hứa sư thúc thở dài đáp: “Đương nhiên là chuyện lớn rồi, Đại Tiên Hồ Phật vô luận là ở Trường An hay trên giang hồ đều có đức cao vọng trọng, Lý Uyên tính ra cũng có phần nửa thân phận giang hồ, nên không thể không tính đến quy củ giang hồ. Nếu Lý Uyên vì lấy lòng phi tần mà bức bách Hồ Phật, bắt lão hiển sính lễ hồi môn của con gái độc nhất, thì là không kể gì đến quy củ giang hồ nữa. Lý Uyên rất coi trọng thể diện, đâu phải là người làm chuyện xúc phạm khiến người tức giận như vậy được?”

Trì Sanh Xuân không biết đối đáp thế nào.

Từ Tử Lăng lặng lẽ lui về thư trai, bây giờ dù không có thỉnh cầu của Hầu Hi Bạch, gã cũng không ngại ngần lấy trộm bức họa đó. Chuyện này sẽ khiến điều phiền phức điên đầu của Trì Sanh Xuân biến thành tử chứng vô phương cứu chữa. Nó vừa làm loạn trận cước của Trì Sanh Xuân, vừa phá hỏng mối quan hệ của hắn với Lý Uyên, lại còn có thể làm cho Hồ Phật bất mãn nữa.

oOo

Khấu Trọng chạy hết tốc lực dưới trời sao vùng quê rộng lớn phía tây Phi Trì, càng rời xa chiến trường, gã càng cảm thấy mờ mịt.

Chẳng lẽ lại phải chịu sự uất ức để Vương Thế Sung mất Lạc Dương như vậy, thậm chí còn lỗ mất hôn ước với Tống Ngọc Trí, mất đi sự kỳ vọng và ủng hộ của Tống Khuyết, mất luôn vị thế đấu tranh tranh bá thiên hạ?

Gã quyết liệt với Vương Thế Sung như vậy, đã làm cho quân tâm của Vương Thế Sung bị đả kích nặng nề, rất nhiều tướng lĩnh Đại Trịnh trước đây vốn không hề có dị tâm, giờ đã toàn vì lợi ích bản thân mà để tâm suy nghĩ đến việc đi hay ở lại.

Gã biết chắc rằng Lý Thế Dân sẽ cô lập được Lạc Dương. Đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Lạc Dương thất thủ vào thời điểm nào sẽ có liên quan chặt chẽ đến sự tồn vong của Thiếu Soái quân của gã.

Với thực lực hiện giờ, gã không có cách nào trực diện đến đoạt Giang Đô từ tay Lý Tử Thông, trừ khi dụng kế mà thôi. Nếu thời gian cho phép, gã sẽ thông qua nội bộ Trúc Hoa Bang tạo thanh thế tựa như lũ Trường Giang đổ xuống, phá tan toàn bộ lực lượng phòng ngự của Lý Tử Thông.

Từ khi bắt đầu quyết ý tranh bá thiên hạ, gã chưa bao giờ bị lâm vào thế kế cùng lực kiệt như bây giờ.

Lý Thế Dân là kinh địch duy nhất của gã. Đến giờ phút này gã mới chính thức hiểu được vì sao Lý Thế Dân lại là chướng ngại và là uy hiếp lớn nhất đối với gã như vậy.

Bây giờ gã chỉ thầm mong chạy sao cho nhanh để tìm được Từ Tử Lăng, để cùng gã giải tỏa sự bàng hoàng, phần hận trong lòng.

Gã không phải là người dễ nản chí ngã lòng, tuy không tránh khỏi có lúc thất ý, nhưng chính những lúc ấy, trong thâm tâm gã từng bước nhen nhóm ngọn lửa đấu tranh thật dữ dội.

Chuyện tranh thiên hạ giữa gã và Lý Thế Dân chỉ có thể giải quyết được khi một bên bại vong.

oOo

Từ Tử Lăng ẩn thân trong tủ gần cả canh giờ mới nghe được tiếng bước chân Trì Sanh Xuân trở về phòng ngủ.

Liên theo đó là tiếng kêu kinh hoàng của Trì Sanh Xuân. Không cần nhìn, Từ Tử Lăng cũng biết hẳn đã thấy bức thư do gã mạo nhận Đoản Mệnh Tào Tam để lại trên gối.

Trên thư chỉ ngắn ngủi mấy chữ: "Trì quán chủ tức hạ: tạm mượn 'Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ' để thỏa ước nguyện. Tào Tam khấu đầu."

Tiếng chân bỏ đi vội vã.

Từ Tử Lăng thầm khen hay, cũng không hề mở tủ chui ra ngay, vì biết Trì Sanh Xuân là lão giang hồ, tuyệt sẽ không ngu xuẩn lập tức đi xem bảo vật có bị trộm hay không, chỉ khi nào hẳn khẳng định đích xác là Tào Tam không còn ở đây, mới có thể hoài nghi Tào Tam thật sự đã trộm bảo họa chuẩn đi rồi.

Gã vận công lên song nhĩ, truy theo tiếng bước chân của Trì Sanh Xuân, quả nhiên phát hiện hẳn chỉ ở nhà trong đi đi lại lại tìm kiếm, hơn nữa là dùng thứ thân pháp có tốc độ thật nhanh. Tuy nghe tiếng chân hẳn đã đi xa, nhưng Từ Tử Lăng vẫn nhẫn nại ngồi chờ.

Chỉ một lúc sau, Trì Sanh Xuân quay lại phòng ngủ, lần này lại có thêm Hứa sư thúc đi cùng.

Hứa sư thúc trầm giọng hỏi: "Tào Tam không phải đã chết rồi sao? Đã nhiều năm không nghe được tin tức gì về hẳn, sao giờ xuất hiện ở nơi này?"

Trì Sanh Xuân bực tức đáp: "Chắc hẳn muốn tìm cái chết, dám đến đây trêu chọc ta, ta chửi đến tận tổ tông mười tám đời nhà hẳn. Nếu đúng là hẳn dám lấy 'Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ' của ta thì vô luận hẳn có trốn đến chân trời góc biển nào, ta cũng bắt hẳn phải chịu cực hình đến chết."

Hứa sư thúc nói: "Nói lời thừa ít thôi, quan trọng nhất là xem coi 'Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ' thế nào rồi."

Tiếng cửa vào địa đạo được mở ra. Cửa vào ở ngay một cái tủ kế bên. Từ Tủ Lạnh ở trong tủ liền cảm thấy rất lạ, thăm nghĩ lẽ nào bảo họa thật sự được giấu ở chỗ bí ẩn nào đó trong địa thất, chỉ vì mình sơ ý mà tìm không ra?

Xét kỹ thì nhất định không thể nào. Nếu có chỗ ẩn tàng, trừ phi do Lỗ Diệu Tử tự thân thiết kế, còn không thì không thể nào qua được mắt gã.

Từ địa thất truyền ra tiếng cười của Trì Sanh Xuân: "Hóa ra chỉ là khoác lác, 'Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ' vẫn bình yên không mất. Con mẹ hấn chứ, thiếu chút nữa thì bị tiểu tử đoản mệnh này lừa gạt."

Tiếp đó có tiếng Trì Sanh Xuân quay ra, tiếng cửa đóng lại.

Từ Tủ Lạnh suýt mất hết lòng tin, định xông thẳng ra ngoài cưỡng đoạt bảo họa, nhưng gã bỗng phát giác có chuyện kỳ lạ, liền dừng lại.

Bởi vì gã đã không hề nghe thấy âm thanh lộp cộp khi lấy tranh trong bóng tối, cũng không có tiếng mở họa quyển xem xét, thật không hợp lý!

Cách giải thích duy nhất là hai tên gian nhân ở ngoài kia đang nghi ngờ gã dùng kế, cho nên tương kế tựu kế dẫn dụ gã ra.

Tiếng chân hai người xa dần.

Cuộc đấu mưu, đấu trí giữa bọn họ bỗng nhiên biến thành đấu nhãn nại, đúng lúc Từ Tủ Lạnh bắt đầu hoài nghi sự phán đoán của mình, thì có tiếng chân quay lại.

Tiếng Trì Sanh Xuân ở ngoài cửa vang lên: "Ta cảm thấy có điềm rất xấu."

Hứa sư thúc đạo: "Chúng ta đoán sai rồi! Tào Tam không hề đến đó, nếu không đã thấy dấu chân của hắn trên đất chỗ đó rồi. Nhưng chúng ta cũng có thể dựa vào khí vị của 'Định Hình phân' mà moi hắn ra thôi."

Từ Tủ Lạnh thăm kêu thật nguy hiểm, nếu vừa rồi gã nhìn không được mà chạy đến cái tủ đó, nhất định đã bị chúng phát hiện ra mà không biết tại sao.

Trì Sanh Xuân run giọng thốt: "Ta mau đến đó xem sao!"

Hứa sư thúc đáp: "Ta sẽ ở cạnh áp trận cho ngươi, bởi vì ta không tin Tào Tam thần thông quảng đại đến nỗi có thể biết được chỗ ngươi giấu bảo họa."

Trì Sanh Xuân nói: “Vậy thì nhọc cho sư thúc quá.”

Rồi hắn chợt khàn giọng cười nói tiếp: “Chuyện bức họa đối với chúng ta quá quan trọng, nên cần suy tính thiệt hơn. Cho dù Tào Tam mưu tính thế nào, thậm chí họa quyền có lọt vào tay hắn đi nữa, thì hắn cũng không còn mạng mà mang bức họa đó đi.”

Hứa sư thúc tán: “Cẩn thận một chút luôn tốt đấy.”

Tiếng chân đi khỏi.

Từ Tử Lăng đẩy cửa tử ra, lắc mình ra ngoài, chân không chạm đất phi thân ngang qua phòng ngủ, xuyên qua cửa sổ phóng ra ngoài.

Chuyến từ trộm thành cướp đoạt tuy không hay lắm, nhưng gã không có lựa chọn nào khác.

- o O o -